

# פחד דוד



פרשת  
בהעלותך

ט"ז סיון  
תשע"ז

873

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל

בנשיאות בנש"ק מורנו ורבנו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוו"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוו"ן רבי חיים פינטו זיע"א



ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

7:25	7:17	7:24	7:09	הדלקת נרות
8:28	8:31	8:29	8:27	מוצאי שבת
9:00	9:03	8:59	9:02	רבינו תם

## משכיל לדוד

עונג שבת בתורה הקדושה

**"בהעלתך את הנרת אל מול פני המנורה יאירו שבעת**

**הנרות. ויעש כן אהרן" (במדבר ת, ב-ג)**

כותב רש"י "ויעש כן אהרן" להגיד שבחו של אהרן שלא שינה. לכאורה יש להבין, וכי יעלה על הדעת שאהרן ישנה מכל אשר ציוהו ה', ואם כן מהו השבח בזה שלא שינה? כדי להבין זאת יש להתבונן במאמר חז"ל (שבת פו, ב) דאיתא מחלוקת בין תנא קמא לר' יוסי מתי ניתנה התורה. לתנא קמא - בשישי בסיון לרבי יוסי - בשביעי בסיון, ומוסיפה הגמרא כולי עלמא מודים שבשבת ניתנה התורה. עוד אמרו חז"ל (שבת ל, א) ביקש דוד המלך מהקב"ה שיודיע לו את יום מותו ולא אמר לו הקב"ה את זמן פטירתו המדויק, אבל גילה לו שייפטר ביום השבת, ודוד המלך כששמע זאת בקש להקדים מיתתו או לאחור את מיתתו ובלבד שלא ימות ביום שבת, והקב"ה לא נתרצה לבקשתו.

לכאורה מדוע לא הסכים דוד להיפטר מן העולם ביום השבת, מהו החיסרון להפטר ביום קדוש זה? כדי ליישב קושיות הללו יש להקדים ולדבר במעלת כבוד יום השבת.

על האדם לדעת כי אין כבוד השבת מתבטא רק בעונג של אכילה ושתייה יתרה או בשינה עריבה, כפי שדרשו דורשי רשומות "שבת" ראשי תיבות - שינה בשבת תענוג. אלא חובת האדם לנצל את היום הקדוש הזה לרוחניות ולענג אותו בלימוד התורה ולהרבות בקביעת עיתים לתורה והוה עיקר עונג שבת, וכמו שאמרו חז"ל (ירושלמי שבת טו, ג) "לא ניתנו שבתות וימים טובים לאכילה ושתייה בלבד, אלא לעסוק בהם בדברי תורה" וכן איתא (תנא דבי אליהו, א) אמר הקב"ה לישראל; אף על פי שאתם עושים מלאכה בששת ימי השבוע, מכל מקום שבת ייעשה כולו תורה. מכאן אמרו, ישכים אדם בשבת וילך לבית הכנסת ולבית המדרש ויקרא בתורה וישנה בנביאים, ואחר כך ילך לביתו ויאכל וישתה. עד כאן.

הרי לנו שעיקר מעלת השבת הוא בריבוי עסק התורה. וכך אמר הקב"ה למשה (ילקוט ויקהל ת"ח) עשה לך קהילות גדולות ודרוש לפנייהם ברבים בהלכות שבת כדי שילמדו ממך דורות הבאים להקהיל קהילות בכל שבת ושבת, עד כאן.

ועל ידי לימוד התורה בשבת מתברכים כל ששת ימי המעשה, כי מיום השבת יורד שפע של קדושה וטהרה לכל ימי החולין וכמו שאמרו חז"ל (גיטין עז, א) ימי ראשון שני ושלישי שייכים לשבת שעברה, ימי רביעי חמישי ושישי נקראים על שם שבת הבאה, ונמצא שהשבת היא בתווך, באמצע - וימי החול מסובבים אותה. שלושה מן העבר הזה ושלושה מן העבר השני, וקדושת השבת משפיעה ומפזרת את אורה לשני עבריה.

ועל פי זה מסביר הבן איש חי זצ"ל (בפרשת בהעלותך) את סוד המנורה הטהורה, שהקנה האמצעי הוא כנגד השבת ושלושה קני המנורה משני הצדדים הם כלפי הקנה האמצעי שהוא בחינת השבת, שממנו הימים מתברכים. עד כאן דברי.

נמצא שאור המנורה מרמז לאור התורה הקדושה, וכמו שדרשו חז"ל (מסכת מגילה טו, ב) "אורה" - זו תורה.

אור נר האמצעי מרמז על אור התורה של יום השבת שהוא אמצעי לשאר ימי השבוע, ושלושה קני מנורה מצידה האחד ועוד שלושה מצידה, אלו הם ששת ימי השבוע המסובבים ואופפים את יום השבת, שלושה מכאן ושלושה מכאן. ומסר חשוב הוא לעם ישראל לדעת שאור התורה של יום השבת מקרין ומאיר על כל ששת ימי השבוע, וימי החולין מתברכים בזכות השבת. וזה שאמר הכתוב "אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" ככל שיעלה ויטיב את נר האמצעי שהוא נר השבת וידליק אותו באור התורה - כך יגדלו ויתרבו הברכה והשפע למשך ימי השבוע, כי אור התורה הזורח בשבת משפיע על כל ימי החולין, וכך עלה בידי לפרש את דבריו הקדושים של הבן איש חי זצ"ל.

ואומרת התורה "בהעלותך את הנרות" הנה מרמז לנשמה שנאמר (משלי כ, כז) "נר א-להים נשמת אדם" כלומר הרוצה להעלות את נרו - דהיינו לרומם את נשמתו לדרגות חשובות ונעלות, עליו להדליק את אור נר האמצעי ועליו להזריח את אור התורה בנשמתו ביום השבת ויעסוק בה בכל לב באהבה ובחביבה, ואז יזכה שיאירו לו כל שבעת הנרות שכל ימי השבוע יתברכו בזכות השבת.

וימי השבוע מתברכים הן בעלייה רוחנית של תוספת קדושה וטהרה והן בעלייה גשמית של אושר, עושר, פרנסה וכבוד. רמז לדבר "ב - העלותך" ב' עליות במשמע, אם ידליק האדם את נר האמצעי, את נר השבת - הרי כל ימי השבוע יתברכו לו בשתי ברכות הן בברכה רוחנית הן בברכה גשמית.

והוה שכתב רש"י, להגיד שבחו של אהרן שלא שינה. כלומר אהרן הכהן היווה דוגמה מוחשית לבני ישראל לדעת כיצד צריך לנהוג ביום השבת. הוא לא שינה מצויו ה' והדליק את הנרות בדיוק כפי שנצטווה, את הנר האמצעי המרמז ללימוד התורה ביום שבת, הדליק אהרן באור יקרות של עסק לימוד התורה. הוא האיר והזריח את אורה של תורה ביום השבת לעיני כל ישראל, וכך האיר גם את ששת ימי השבוע, כי כשראו בני ישראל את גודל הברכה והשפע שהיו לאהרן במשך ימי השבוע, הבינו מיד כיצד ניצל את יום השבת לעסוק בתורה ולהדליק את אורה, כי כגודל ההשקעה בשבת כך גודל הברכה בימי השבוע.

ומן הטעם הזה לא נתרצה דוד המלך ע"ה להיפטר מן העולם ביום השבת, כי כל משאת חיייו של דוד ע"ה הייתה ללמוד את תורת ה' וביקש מהקב"ה (תהילים כז, ד) "שבתי בבית ה' כל ימי חיי לחיות בנועם ה' ולבקר בהיכלו" כבר מחצות הלילה היה נעור משנתו ומתגבר כארי ועוסק בתורה שנאמר (תהילים קיט, ח) "חצות לילה אקום להודות לך". ואם כך נהג בימות החול על אחת כמה וכמה ביום השבת, כי ידע הוא אל נכון את גודל מעלת לימוד התורה ביום השבת והיה מנצל את כל רגעי היום הקדוש הזה לתורה ולעבודת ה'. לכן כששמע שנגזר עליו להיפטר ביום השבת, נצטער מאוד על כך, כי חבל היה לו להפסיד את התועלת העצומה הטמונה ביום שבת ורצונו היה עז להדליק בנפשו את אור המנורה הטהורה שהיא אור התורה.

## הילולא דצדיקיא



טז - רבי מנחם מנדל מוורקיי
טז - רבי ששון לוי
יח - רבי ירוחם ליבוביץ משגיח ישיבת מיר
יח - רבי דוד מקרקא
יט - רבי יהודה בן עטר ראב"ד פאס
כ - רבי חיים מרדכי לובטון
כא - רבי שמעון סופר מח"ס התעוררות תשובה
כב - רבי איתמר רוזנבוים האדמו"ר מנדבורנא

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה: [p@hpinto.org.il](mailto:p@hpinto.org.il)





## במסילה נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א



## דברי חכמים

### פרפראות לפרשה

משולחנם של חכמי התורה

#### תחרות שאינה קיימת

**"שטו העם ולקטו וטחנו ברחיים או דכו במדוכה"**  
(במדבר י"א, ח)

מי שהוא בוטח בה' שיספק לו כל צרכו, הריהו שמח בחלקו ואינו דואג דאגת המחר. ומובא בזוהר הק': "שטו העם ולקטו" - "שטיא הוא דא", כלומר: שוטים הם אלו שהשתטחו על הארץ ללקוט את המן, שכן מה ששייך ומיועד לאדם, יבוא לו בנקל עד שלא יצטרך אפילו להתכופף.

רבי שלמה כהן זצ"ל מבני ברק, החזיק בית דפוס בעיר והתפרנס ממנו בכבוד. בימים ההם עדיין לא היו מתחרים בתחום זה. לקוחותיו הגיעו מכל האיזור והעסק פרח ושגשג.

יום אחד הגיע יהודי נוסף ופתח בית דפוס במרחק מטרים ספורים מהעסק שלו. בני המשפחה רגזו על האיש שהעז לחדור לתחומם, אבל אביהם לא די שלא התרגז כמותם, אלא כאשר נכנס בעל הדפוס החדש לעבודתו, קידמו בברכת "שלום עליכם" לבבית ואמר לו במאור פנים:

"אתה הרי דייר חדש באזור, ובוודאי אינך מכיר לקוחות למסחרך, בא ואתן לך רשימת לקוחות". ומיד החל לפרוס לפניו רשימה גדולה של לקוחות שעבדו איתו עד עתה, תוך שהוא מודיע לו בלבביות שהוא מתיר לו לסחור עמיהם. ולא הסתפק בזאת. הוא הוסיף ואמר לו: "בא ואלמד אותך טוב יותר את המלאכה כדי שתוכל לבצע את כל ההזמנות שגיעו אליך, כיאות".

בני משפחתו, המה ראו כן תמהו: "מילא שלא נתת להפריע בעדו, אנחנו עוד מבינים" - אמרו - "אך היכן כתוב שצריכים לסייע למתחרה שלך בנדיבות שכזו?"

וכך השיב להם רבי שלמה:

"הרי אתם מודים שפרנסה נקבעת לאדם מן השמים ואף אחד אינו יכול לנגוע במוכן לחברו, וא"כ פשוט שבמעשי לא פגתי במה שקצבו לי. אלא מאי, הכל אמנם יודעים זאת, אך החכמה לחיות עם זה.

זאת ועוד: הרי טורח הפרנסה היא קללה לאדם מחטא אדם הראשון, אבל אם באה לידי הזדמנות פז לפרוק ממני חלק מהקללה ולישב וללמוד יותר, וכי לא אעשה זאת בשמחה רבה? והרי יש לנו

ב"ה לחם לאכול ובגד לבבוש".

### היהלום נמצא קרוב לבית

באחת השנים באו לפניי חתן וכלה מאורסים מניו יורק, וביקשו לקבל ברכה לנישואיהם בזכות אבותי הקדושים זיע"א.

שבע שנים לפני כן הבחורה באה לפניי כדי לקבל ברכה לזיווג הגון, אולם רק לאחר כשבע שנים מאז שברכתי אותה - היא זכתה למצוא את זיווגה.

כיון שכך, שאלתי אותה כיצד לבסוף נודמן לה זיווגה והיכן מצאה את בן זוגה, והכלה סיפרה שהבחור שאיתו התארסה לבסוף הוא שכן שלה, ושניהם מתגוררים באותו בניין כבר שנים רבות.

יד ההשגחה סובבה שמעולם לא ראו זה את זה, וכל אחד מהם חיפש אחר זיווגו במקום אחר, עד שלבסוף מצאו האחד את השני באותו בניין מגורים, כשהמתינו יחד למעלות הבניין.

**ללמדנו, שכשם שזיווגו של האדם נקבע טרם בואו לעולם, כך גם זמן מציאת הזיווג נקבע מראש על ידי הקב"ה, וכמה שהאדם ישתדל ויפעל למצוא את זיווגו, כל עוד לא הגיעה השעה הטובה שלו להינשא - שידוכו יתעכב.**

אבל כלל גדול הוא להתפלל לקב"ה שיסייע לנו למצוא את הזיווג הנכון בזמן הנכון, כפי שנאמר בגמרא בברכות (ח, א): "על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מְצֵא" (תהילים לב, ו) אמר רבי חנינא: לעת מְצֵא - זו אשה, שנאמר: "מצא אשה מצא טוב" (משלי יח, כב).

### קרן האור באור עקיבא

בחג השבועות של אחת השנים, שהה מר תורג'מן ה"ו בצרפת וביקר אצל מו"ר שליט"א ביחד עם ידידו.

## במרה מפטירין

הפטרת השבוע: "רני ושמחי" (זכריה ב)

**הקשר לפרשה:** בהפטרה מוזכרת המנורה והנרות שראה הנביא זכריה, שהוא מענין הציווי בפרשה לאהרן הכהן על ענין הדלקת הנרות אל מול פני המנורה.

## נצור לשונך

תולה ארץ על בלימה

### זוכין לחיי העולם הבא

אפילו אם שמע לבנו ובתו הקטנים, שהם מדברים לשון הרע, מצוה לגעור בהם ולהפרישם מזה, כדכתיב (משלי כב, ו), "חונך לנער על פי דרכו".

וכמה צריך האב להדריך את בניו תמיד מנערותם בענין שמירת הלשון מלשון הרע, ושאר דיבורים האסורים, כמו מחלוקת ושקר, כמו שכתב הגר"א. כי הדיבור והמידות צריך הרגל רב, וההרגל על כל דבר - שלטון. והיה זוכין עבור זה לחיי העולם הבא ולכל טוב בעולם הזה.

## מן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ  
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א



### כשהיהלום עטוף בניר עיתון

**"בהעלתך את הנרת אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות"** (במדבר ח, ב)

"בהעלתך את הנרות". הנרות מרמזים לאורה של התורה, שנאמר (משלי ו, כג) "כי נר מצוה ותורה אור". ומצווה הקב"ה לאדם להתעלות בתורה ולהוסיף בעבודת ה' ותמיד להיות מקושר עם הקב"ה ולא להסתפק במה שיש בידו ולומר, די לי במה שאני, אלא יוסיף ויעלה מחיל אל חיל באור נרות התורה ובקדושה וטהרה.

"בהעלתך". אם נחלק את התיבה לשניים נמצא "ב - העלתך" - ב' רומז לבית, ב' רומז גם לבית מדרש, שצריך האדם להעלות את הנרות בשני מישורים אלו, דהיינו גם לחזק את שלום ביתו ולהרבות אהבה ואחוה בתוכו, ובד בבד להתעלות בבית המדרש - דהיינו להוסיף בנרות הרוחניים, להתחזק בעבודת ה' ולהוסיף עוד כהנה וכנה תורה ומצוות ומעשים טובים.

וכיצד היא הדרך להעלות את הנרות ולהתחזק בתורת ה'?

התשובה היא אחת ויחידה - אך ורק על ידי עמלה של תורה.

נתבונן ונראה כי התורה לא ניתנה לנו כדרך מתנה שאדם נותן לחברו, כי בנוהג שבועלם כשאישה מקבלת מתנה מבעלה, עיקר יופי המתנה מתבטא בזה שהיא עטופה בעטיפה נאה ויפה והיא מהודרת בעיצוב חיצוני נפלא. אולם אם לא עטף הנותן אותה ולא קישט את המתנה, הרי גם אם תהיה זו טבעת זהב יקרה, מקבלת המתנה לא תתפעל ולא תתרגש ממנה, כי מתנה ללא קישוט ויופי אינה מתנה. אולם הקב"ה דווקא הביא לנו את התורה בדרך זו, ללא קישוטים וללא עיבוד והתורה ניתנה כיהלום שאינו מלוטש ואינו מעובד, ומחובתנו לעבד את אותו יהלום ולעמול עליו ולטרוח ורק כך נראה את היופי וההדר שיש בתורה ובמצוות.

הקב"ה מבקש שאנו בכוחות עצמנו ניצור עטיפה וקישוט לתורה, ולזה זוכים רק על ידי עמל ויגיעה. כי מבלי עמל תהא המנורה חסרה ועל ידי עמלה של תורה נעשית מעשה המנורה מלאה ושלמה, כי רק כך זוכים לראות את יופיה והדרה של המתנה הנפלאה שהיא התורה הקדושה.

וגם זה אחד מחסדי הבורא יתברך עימנו, כי אם הייתה ניתנת התורה כמתנה יפה ומסודרת, ותורת ה' הייתה מובנת וברורה לנו ללא עמל וטרח - הרי שלא הייתה אהבת התורה מושרשת בתוכנו כי היה האדם מבין בנקל את הסוגיא ומיד היה קם מלימודו ועוסק בענייני העולם, אולם עתה כאשר צריך להשקיע בה עמל וטרח כדי להבינה, המסירות נפש הזו מקנה לאדם אהבה עזה לתורה וכך זוכה להיות דבק בתורת ה'.

ואומר הקב"ה, עתה אני ואתה שותפים שותפות אמת בעסק התורה. נתתי לך תורה ללא קישוטים, יהלום שאינו מלוטש ואילו מחובתך ללטש אותו ולהוציא ממנו יהלום נהדר מלוטש ויפה על ידי העמל והיגיעה שתשקיע בו. לכן אמרו חז"ל (ברכות ו, א) שאפילו יחיד ועוסק בתורה הקב"ה בא להקשיב לתורתו, מדוע? כי חפץ הוא לבחון ולראות כיצד השותף ממלא את יעדו ואת חובתו, והוא נהנה לראות את שותפו עמל וטורח ומעבד את המתנה ומוציא יופיה לאור.

## חזק וברוך

מתחזקים באחוה וזוכים לברכה



**בגיליון הקודם העלנו על נס את חשיבותה של ברכת הכהנים ועניית האמן אחריה.**

**לפנינו תיאור חי ממעמד ברכת הכהנים שנערך בחול המועד סוכות בשנת תשנ"א:**

בשעת בוקר מוקדמת זו כבר גדשו אלפי יהודים את רחבת הכותל המערבי. המניין המרכזי של ברכת הכהנים ההמונית החל, בעוד רבבות נוספים נוהרים מסמטאות העיר העתיקה בואכה הכותל המערבי. וכי מי יהין לוותר על השתתפות במעמד נשגב שכזה, בו רבבות אלפי ישראל עומדים ומאזינים בדממה לברכה הנשמעת מפי מאות הכהנים, ואף עונים אחריהם אמן בכוונה. בשעה שמונה וחצי בבוקר נשמעה ההכרזה המסורתית - כהנים! בחרדת קודש עמדו הרבבות, מאזינים בשקט לברכה הבוקעת מפי מאות הכהנים, יברך ה' וישמרך, יאר ה', ישא ה'... אמן!!! נשמעה הזעקה מפי אלפי המתפללים הנרגשים. איש מהם אינו מעלה בדעתו את המתרחש באותם רגעים למעלה בהר.

גם שם - להבדיל - התכנסו אלפים, אולם במטרה אחרת לגמרי. ערימות האבנים שלפניהם מעידות על כוונותיהם הזדוניות. מדוע הם ממתנינים? וכי אינם מרגישים במתרחש למטה, בהזדמנות העומדת לפתחם לבצע את זממם בצורה הנוראה ביותר? השעה מתאחרת, הנה כבר עומדת תפילת מוסף להסתיים, שוב עולים הכהנים אל הדוכן, ושוב מתנגנת לה הברכה ההיסטורית מפייהם. זעקת אמן מהדהדת הפעם כבר מפי רבבות, וכך הסתיימה לה התפילה לקול שאגת 'שמע ישראל', 'ה' הוא האלוקים'. בעוד רגעים ספורים תתרוקן הרחבה מהרבבות שגדשו אותה, יוותרו שם כמה מאות בודדות... כעת החלו אלפי חיות האדם שלמעלה לנוע, בידיהם אבנים וכלי ברזל לרוב, דם בעיניהם, ופניהם מועדות אל עבר הכותל המערבי. מה מנע מהם לעשות זאת עד עתה? לימים תעסיק שאלה זו את טובי המוחות שבין אנשי כוחות הביטחון. אולם אנשי אמנה ידעו גם הכירו בששים הגיבורים, אחוזי החרב ומלומדי המלחמה שהגנו על הרבבות שלמטה. ששים האותיות שבברכת הכהנים, שיצאו כעת מפי מאות בני זרע אהרן, יחד עם קול ה'אמן' שנשמע ברמה מפי הרבבות, עמדו להם למתפללים כחומת מגן בצורה.

הנס התברר תוך דקות ספורות. אחרוני המתפללים עוד נותרו ברחבה, אולם רובו המוחלט של הציבור עושה את דרכו במעלות העיר העתיקה, ולפתע התחשמלה האווירה. ג'האד. איטבח אל יהוד... נשמעו הזעקות מלמעלה, וטרם הספיק אי מי לעשות משהו - החל מטר האבנים לשטוף את הרחבה. מאות העומדים ברחבת הכותל החלו לברוח בהיסטריה, מנסים לתפוס מחסה תחת המחילות והגגות ומי שלא הספיק לעשות זאת נפגע. עשרים דקות תמימות שנדמו כנצח נמשך הכאוס, כאשר מטר בלתי פוסק של אבנים ושאר כלי משחית מתנפץ על רצפת הכותל, המקום דמה לשדה קרב. כמה מן המתפללים נפצעו וזעקו לעזרה שבוששה מלהגיע. הדי הקריאות מלמעלה התערבלו עם פיצוץ הירי של כוחות הביטחון שהגיעו באיחור. רק אחרי שעה ארוכה נרגעה המהומה בחסדי שמים. האלפים שעדיין היו בקרבת מקום, שבו אל הכותל ברגשות מעורבים של שמחה וחרדה, הם הביטו על הרחבה הזרועה באלפי אלפי אבנים, ואז התרפקו על האבנים העתיקות ונשאו תפילת הודיה. צמרמורת חלפה בגופם רק מן המחשבה אילו היה האירוע מקדים עצמו בכמה דקות, בעת שהרחבה היתה גדושה במתפללים, כמה היו נפגעים רח"ל מן האבנים... וכמה היו נפגעים רק מהלחץ העצום שהיה נוצר.

היה זה נס. נס שהפך לשיחת היום בכל רחבי הארץ והעולם.

כך לימדו אותנו חז"ל (שיר השירים רבה ג, יא): "אם רואה אדם חרב מחתכת בירכו, ישכים וילך לבית הכנסת ישמע את ברכת הכהנים ויענה אמן אחריהם - ואין דבר רע מזיקו!"



## מתורתו של אליהו הנביא זכור לטוב



### זכור לטוב

ומפקיעי שערים, עליהם הוא אומר "נשבע ה' בגאון יעקב אם אשכח לנצח כל מעשיהם". כל אלו אין מורישין לבניהם, ואם הורישו לבניהם אין מורישין לבני בניהם. משחקים בקוביא ומלוי ברבית, ומגדלי בהמה דקה בארץ ישראל, והכהנים והלויים שעלו על חלקם והמינים והאנסים ומחללי שם שמים והחנפים, עליהן הוא אומר "מעות לא יוכל לתקן" וגו' (קהלת א). אבל מי שהן עלובין ואינן עולבין, שומעין חרפתם ואינן משיבין, עושין המצות מאהבה ושמחין ביסורין, עליהם הוא אומר "ואוהביו כצאת השמש בגבורתו" (שופטים ה).

הנבזים ומאוסים בעיני עצמן ומשפילין את רוחן וכובשין את יצרם, עליהם הוא אומר (ישעיה מ"ט) "כה אמר ה' וגו' לבזה נפש למתעב גוי לעבד מושלים מלכים יראו וקמו שרים וישתחוו" וגו'. בעלי אמנה ומשיבי פקדון ומחזירי אבידה ומכסה רוזן, עליהן הוא אומר (תהלים ק"א) "עיני בנאמני ארץ לשבת עמדי" וגו'.

העושה חפצי אשתו ומנהיג את בניו כשורה ומשיא אשה לבניו הקטנים עד שלא יגיעו לפרקן קודם שיבואו לידי חטא, עליו הוא אומר "וידעת כי שלום אהלך ופקדת נוך ולא תחטא וידעת כי רב זרעך וצאצאייך כעשב הארץ תבא בכלל אלי קבר כעלות גדיש בעתו".

אהב אדם את ממונו והרבה בכל מקום, מראין את הנגעים שתי וערב בבגדים נאים שלו, אם חוזר בתשובה מתרפאין ואם לאו נוטלין את הבגדים נאים שלו ושורפין אותן בפניו.

בא עני ועומד על פתחו של בעה"ב ואומר לו הלויני קב אחד של חטין או של שעורים, ובעל הבית אומר לו אין לי לא חטין ולא שעורים, ובאמת יש לו, מראין את הנגעים בקירות ביתו עד שהן מגיעין לארץ. וכשמוציאין כליו מן ביתו לחוץ אל הרחוב של עיר, אומרים הבריות זה לזה לא זהו שאמר אין לי לא חטין ולא שעורים - והלא יש לו.

ברוך המקום ברוך הוא, שמקדש שמו הגדול בגלוי לכל העולם, לכך הוא אומר "בהתחברך עם אחיזהו פרץ ה' את מעשיך וישברו אניות" וגו'. האומנין והנהנתין ועזי פנים עליהן הוא אומר (תהלים ל"ז) "כי זרועות רשעים תשברנה" וגו'. חורשי רע ומהפכי דברים ומעמיקי שפה ומחלקלקי לשון, עליהן הוא אומר "יהי דרכם חשך וחלקלקות" וגו'.

המכים רעיהן בסתר ומחללי השם בגלוי והמזלזלין את חבריהן בדברים והמטילין מחלוקת, עתידין הן להיות כמו קרח ועדתו, ועליהן הוא אומר "ותכס עליהם הארץ ויאבדו מתוך הקהל".

אוצרי פירות ומלוי בריבית ומקטיני איפה

עוד אמרתי לה, בתי בואי ולמדי ממה שכתוב בתורה, שכר מצוה מצוה ושכר עבירה עבירה. הרבה אדם לשון שוא לשון שקר עם אביו ועם אמו, עם אשתו ועם בניו, עם רבו שלמדו מקרא ומשנה וחכמה - לסוף הוא עושה כך עם כל אדם.

הרבה אדם שבועות שוא עם כל אלו, לסוף הוא עושה כך עם כל אדם. נוהג אדם גסות הרוח עם כל אלו, לסוף הוא עושה כך עם כל אדם. העיז אדם פניו באביו או באמו או בפני מי שגדול הימנו, לסוף הוא עושה כך עם כל אדם.

מראין את הנגעים בגופו, אם חזר ועשה תשובה מרפאין אותו ואם לאו הרי הוא בחזקתו עד יום מותו. אהב את הגזל והרבהו בכל מקום, מראין את הנגעים בגופו. אם חזר ועשה תשובה, מרפאין אותו ואם לאו הרי הוא בחזקתו עד יום מותו.

## אנשי אמונה

### אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

הנס הבא שאירע לר' ישועה דרעי, שמענו מפיו: ישועה חלה במחלת הסרטן. הוא דרש ברופאים, וללא הועיל. כל הטיפולים לא הביאו כל מזור ומרפא לישועתו.

כמי שמאמין בזכות הצדיקים וכוחם הגדול, הוא שם פעמיו לבית העלמין במוגאדור, שם שהה במשך עשרים ואחד יום ברציפות, יום אחרי יום ישב ליד הקבר, כשהוא מתפלל לרפואה שלימה בזכות הצדיק.

באחד הלילות חלם ישועה, כי כ"ק רבי חיים זיע"א ואשתו הרבנית נגלים אליו, הם נתנו לו מים לשותות, וברכו אותו ברפואה שלימה.

כעבור מספר ימים הלך שוב לדרוש ברופאים, אולי ימצאו מזור למחלתו. והנה, כשערכו לו שוב בדיקות גילו שאין בגופו שום זכר למחלה הנוראה. נס גדול היה כאן - אמרו הרופאים לישועה - הסרטן נעלם כלא היה.

### רגל בריאה בזכות הצדיק

גרת הצדק, שרה אגופיאן ובעלה מהעיר גרונובל, גילו מעצמם את אור התורה והיהדות והחלו בצעדים כנים כדי להתקרב ליהדות ולהיכנס תחת כנפי השכינה. מאמציהם עשו פרי והרבנים שנוכחו לראות כי כוונותיהם טהורות וכנות, גיירו את השניים.

כמה חדשים קודם שנפטרה לבית עולמה נסעה עם בעלה לקברו של כ"ק רבי חיים זיע"א. שם לפתע, נפלה על הקברים ורגלה נחתכה בחתך עמוק מאוד. זרם הדם לא פסק, ולא עוד, גם חתיכת בשר מהרגל כמו ניתקה ממקומה ודומה היה שהיא עומדת להיתלש.

במר ליבה החלה האשה לבכות ולצעוק מאד ליד הקבר, ואמרה: "האם בשביל זה באתי מצרפת למרוקו, עד לקבר הצדיק בחינם?" כאשר שרה התאוששה מן הבכיות כיסתה מיד את הפצע שעל רגלה, ומיד הרגישה הקלה גדולה. היא חשה כאילו מישהו נוגע לה ברגל, ואז הפסיק לפתע הדם לזרום, וחתיכת הבשר שכמעט ניתקה נתחברה מחדש, וכמו שלא היה לה מאומה. כך חזרה בריאה ושלמה לצרפת. דבר זה היה ממש נס גלוי שנעשה לעיני אנשים רבים שנסעו יחדיו להילולא, ואז ממש נתקדש שם שמים ברבים.

לאחר כמה שבועות נסתלקה לעולמה האשה הגיורת ואני הספדתי אותה הספד גדול על גודל צדקתה ואהבתה להקב"ה ומסירות נפשה עד לדקה האחרונה שבחייה, שתהיה נשמתה בגן עדן.